

ע"פ 53015/07/14 - נדים אנגאץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 53015-07-14 אנגאץ(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער: נדים אנגאץ (עציר)
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

המערער הורשע בבימ"ש קמא לאחר שמיעת ראיות בעבירה של התפרצות לדירת מגורים. ההתפרצות בוצעה בתאריך 24.2.14, המערער פתח חלון של אחד החדרים ונכנס דרכו לתוך הדירה. מתוך הדירה גנב המערער תיק שחור ובו רכוש רב. תיק זה נטל והוביל אל מחוץ לדירה.

על-פי האמור בכתב האישום, המערער הטמין את התיק בתוך חצר של בית אחר כאשר על התיק היתה מונחת קורת עץ או דלת עץ ובינו לבין הדלת היתה מונחת שקית.

איננו רואים לפרט את העובדות המדויקות שהוליכו את המשטרה למקום הימצאות התיק, די לנו אם נאמר כי לאחר מאמץ ומכיוון שגם מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן הושאר בתיק, עלה בידי המתלונן ביחד עם המשטרה לאתר את מקום הימצאות התיק, או אז המתין שוטר במקום עד להגעתו של אי מי שירצה לקחת את התיק.

אין מחלוקת כי מי שהופיע בסופו של דבר לאחר כ- 20 שעות מזמן הפריצה הוא המערער שבפנינו. המערער הזיז את לוח העץ שמאחוריו הוטמן התיק, הזיז גם את השקית שהיתה במקום, נטל את התיק והחל להתרחק. השוטר שהמתין במקום רדף אחרי המערער והצליח לתפוס אותו כאשר בידי התיק.

המערער סיפק למעשיו שני הסברים: הסבר אחד סופק בזמן חקירתו במשטרה, ההסבר השני סופק בזמן מתן העדות בביהמ"ש. גרסתו במשטרה היתה כי הוא נקלע למקום באקראי, הוא רצה לעשות את צרכיו ואז ראה את התיק. הגרסה הנוספת היתה שונה לחלוטין ולפיה, פלוני ממזרח ירושלים התקשר אליו, אמר לו מוכן התיק וביקש כי יביא את התיק אליו. הוא אומנם חשד שמדובר בתיק המכיל דברים לא כשרים, עדיין עמד לבצע את המשימה ואז נתפס.

בימ"ש קמא (כב' השופט ע' דוריאן) הרשיע את המערער לאחר שקבע, כי שתי הגרסאות שתיהן מהוות שקר מוחלט. אליבא דבימ"ש קמא: "הנאשם מנע במו פיו את האפשרות להתייחס ברצינות לגרסתו האחרונה כשלא היה מוכן לנדב ולו פרט אחד בר בדיקה מריבוי הפרטים שמסר". בימ"ש קמא קבע על-כן כי הגרסה מופרכת לחלוטין ואינה יכולה

לעמוד בפני כוחה של החזקה התכופה שבוססה היטב בראיות התביעה. החזקה התכופה נשענת על כך שהמערער הגיע למקום התיק ונטל אותו לידיו כ- 20 שעות כאמור לאחר הפריצה לדירה והגניבה.

לאחר שהורשע המערער, הטיל עליו בימ"ש קמא 20 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות נשוא התיק הנוכחי. נגד המערער היו תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי, האחד בן 3 חודשים והשני בן 12 חודשים. ביהמ"ש הפעיל אותם בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בתיק הנוכחי, כך שסה"כ על המערער לרצות 32 חודשים.

הערעור שבפנינו נסוב הן על הכרעת הדין והן על גזר-דין.

באשר להכרעת הדין - טענתו המרכזית ושמה היחידה של הסנגור הינה, כי לא היה מקום להפעיל את הלכת החזקה התכופה במקרה זה. כאשר בימ"ש קמא בוחן את יישומה של הלכה זו, הוא איננו אמור לשאול עצמו האם הנאשם שבפניו אמין, אלא האם יש היתכנות בגרסה. אם יש היתכנות בגרסה ואפילו לא נתן ביהמ"ש אמון בנאשם שבפניו, אזי אין מקום לשימוש בהלכת החזקה התכופה.

באשר לענישה - הטענה היא כי בימ"ש קמא החמיר עם המשיב יתר על המידה. הסנגור שם את הדגש על כך שהמערער עזר בעבר לרשויות בישראל וכיום הוא למעשה נמצא במצב שאין לו מדינה. ב"כ המערער הפנה אותנו לפסקי-דין שניתנו נגד המערער ועסקו בסוגיה זו. אם המערער לא יגנוב לצורכי פרנסתו, לא יוכל לכלכל את עצמו ולמעשה המציאות שבה הוא שב ומבצע עבירות רכוש נכפתה עליו מכח מעמדו הבלתי אפשרי בנקודת הזמן הנוכחית.

לא מצאנו ממש בערעור, לא באשר להכרעת הדין ולא באשר לגזר-הדין.

לענין הכרעת הדין - אין ספק שפרק הזמן שמדובר בו, 20 שעות בין מועד הפריצה לבין מועד מציאת התיק על-ידי המערער שבפנינו, עונה אכן על הקריטריונים של חזקה תכופה והוא פרק זמן מינימלי שיוצר חזקה זו. מעבר לכך ומה שחשוב בעינינו לא פחות, זה הפרטים היוצקים תוכן בחזקה התכופה במקרה שבפנינו. לא סתם ידע המערער היכן למצוא את התיק, אלא בדיוק מקסימלי. אף אחד משתי הגרסאות שהמציא, לא גרסת עשיית הצרכים ואף לא גרסת המזמין מירושלים, לא היתה מאפשרת ידיעה מדויקת כל-כך של מקום הימצאות התיק.

ומעבר לכך, גם אם אנו יוצאים מנקודת הנחה לה טען הסנגור, שלא אמינות הנאשם חשובה אלא היתכנות גרסתו, איננו יודעים לאיזה גרסה להתייחס לענין ההיתכנות. עצם העובדה שניתנו שתי גרסאות שונות כל-כך זו מזו, מצביעה על כך כי אין כל היתכנות, זאת גם מבלי להתייחס להנמקתו של בימ"ש קמא אשר ציין כי המערער לא סיפק כל פרטים ביחס לגרסה שעליה הוא עומד כיום, דהיינו הגרסה כי הבאת התיק הוזמנה על-ידי פלוני מירושלים.

בשורה התחתונה, הגרסה אינה אמינה, אין היתכנות משום שאין גרסה שאותה ניתן לבדוק באמת מידה זו, שעל-כן צדק בימ"ש קמא כאשר הרשיע את המערער.

לא מצאנו ממש גם בטענתו של הסנגור בענין היעדרם של ראיות פורנזיות. העדרן של אלה איננו מצביע לא לכיוון שהמדינה טוענת לו ואף לא לכיוון חפותו של המערער. זהו נתון ניטרלי מבחינתנו. המערער הגיע למקום אחרי 20 שעות. אם היתה ראיה פורנזית כלשהי, הדעת נותנת כי היה בידו מספיק זמן להיפטר ממנה.

התוצאה היא כי אנו דוחים את הערעור על ההרשעה.

באשר לגזר-הדין, גם כאן לא ראינו מקום להתערבותנו. העונש שהטיל בימ"ש קמא בגין התיק הנוכחי הוא עונש ראוי, עולה בקנה אחד עם המתחם המקובל לעבירות אלה ועם הנסיבות הפרטניות של העבירות שמדובר בהן.

באשר להפעלת המאסרים על תנאי, כזכור, הפעיל בימ"ש את המאסרים על תנאי בחופף זה לזה ובכך נתן ביטוי לנסיבות הייחודיות של המערער שבפנינו ולכך שהוא עזר בעבר לרשויות בישראל.

מה נעשה לו, למערער, אם הוא שב ומבצע עבירות כל אימת שהוא משתחרר מן המאסר!?

הנסיבות הייחודיות שלו אינן יכולות להוות תעודת חסינות כנגד ענישה כאשר הוא שב ומבצע אותן.

התוצאה היא כי אנו דוחים את הערעור כולו.

ניתן והודע היום כ"ו תשרי תשע"ה, 20/10/2014 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד